

+

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ & ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΤΗΣ ΕΣΦΑΓΜΕΝΗΣ

΄Ης ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν εὗρηται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μεγίστῃ Μονῇ
τοῦ Βατοπαιδίου

Συνετέθη ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὅρει τοῦ Ἀθωνος
ὑπὸ^{τοῦ}
Ἄθανασίου ἰερομονάχου Σιμωνοπετρίου,
Ὑμνογράφου τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας,
φιλοθεομητορικῆ αἵτησει τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμανδρίτου
κ. Ἐφραίμ,
Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου

* ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩΣ *
* βι' * 2010 *

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ γεγονότος πάλαι θαύματος παρὰ τῆς Θεομητορικῆς εἰκόνος τῆς Ἐσφαγμένης ἐν τῇ Ἱερᾷ Μεγίστῃ Μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου.

* * *

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκένδραξα ἵστωμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

“Ηχος δ'. ”Εδωκας σημείωσιν.

”Εδωκας Φιλάνθρωπε, τοῖς χριστωνύμοις βοήθειαν, ἐν τοῖς βίον συμπτώμασι, τὴν Πάναγνον Δέσποιναν, ἵς ταῖς ἱκεσίαις, τοῦ ἔχθροῦ τὰ βέλη, ἀνενεργοῦσι καὶ ψυχαῖς, ἡ σὴ εἰρήνη ἀποκαθίσταται· διὸ τὰ εἰκονίσματα, ταύτης τιμῶντες λαμβάνομεν, αἴτημάτων τὴν πλήρωσιν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Θέλων δὲ μισόχριστος, ἵὸν αὐτοῦ ἐξερεύξασθαι, κατὰ τῆς Θεομήτορος, δόργανῳ ἔχρησατο, ἐν Βατοπαιδίῳ, διάκονον ἄνουν, δις ἐν μαχαίρᾳ τὸ σεπτόν, πρόσωπον ταύτης θυμῷ ἔχάραξε, καὶ εἱληφεν ἐπίχειρα, εὐθὺς φωτὸς τὴν ὑστέρησιν, εἰς αἰώνιον ἔνδειξιν, πῶς θυμὸς κανονίζεται.

Αἷμα ζῶν ἐξέρδευσεν, ἐκ τῆς πληγῆς Θεονύμφευτε, τῆς ἀγίας εἰκόνος σου, ἥν ἐκφρων διάκονος ἔπαισε μαχαίρᾳ, διθεν Ἐσφαγμένη, κέκληται ἔκτοτε ἡμῖν, δόφειλομένην τιμὴν διδάσκουσα, πῶς δεῖ ἐν εὐλαβείᾳ σου, ψυχῆς καὶ φόβῳ ἀσπάζεσθαι, τὴν μορφήν τὴν πανάμωμον, ἐν ἀγίαις εἰκόσι σου.

Θεία Ἐσφαγμένη μου, θυμοῦ θηρίον κατάσφαξον, τὴν ψυχὴν λυμαίνομενον, καὶ πρᾶον κατάστησον, καὶ εἰρηνοφόρον, ἵνα τὴν μορφήν σου, ἐν εὐλαβείᾳ προσκυνῶ, καὶ μεγαλύνω τὴν παράδησίαν σου, ἥν ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον, “Οστις μεγάλως ἐδόξασεν, ως Μητέρα σε πάναγνον, καὶ γεννήτριαν ἄφθορον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἡχος α'.

”Ω! τῶν σεπτῶν μεγαλείων σου, Παρθένε Θεονύμφευτε, δι’ ὧν σε ἀξίως ἐτίμησεν, ὁ ἔξ αἰμάτων ἄγνῶν σου τεχθεὶς Χριστὸς ὁ Θεός. Πάντα γὰρ δύνασαι τῇ μητρικῇ σου παρόρθησίᾳ χρωμένη, ἀείποτε ὑπακούουσα καὶ ἐκπληροῦσα, τῶν πιστῶν τὰ αἴτήματα, ἀλλὰ καὶ τιμωροῦσα παιδαγωγικῶς, τοὺς τὴν μορφήν σου καθυβρίζοντας, ὥσπερ καὶ τὸν θυμώδη διάκονον ἐπαίδευσας, τῇ πρὸς καιρὸν τυφλώσει. Διὸ αἴτοῦμέν σε Μῆτερ φιλάνθρωπε, φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅπως θεωροῦντες τὴν δόξαν σου, χρεωστικῶς σὺν τοῖς ἀγγέλοις δοξολογῶμέν σε.

Φῶς Ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Καταξίωσον.

Εἰς τὸν Στίχον, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἡχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δεῦτε χαρμονικῶς, πιστοὶ σεπτὴν εἰκόνα, Πανάγνουν Ἐσφαγμένης, τιμήσωμεν τὴν χάριν, αὐτῆς ἀποληψόμενοι.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Σφάξον ἡμῶν παθῶν, πληθὺν ὡς Ἐσφαγμένη, καὶ νέκρωσιν παράσχου, Χριστοῦ τὴν ζωηφόρον, ταῖς θείαις ἱκεσίαις σου.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Χεῖρας ἱκετικάς, ὑψοῦμεν Ἐσφαγμένη, αἴτούμενοι τὴν χάριν, ἦν ἐκ σεπτῆς εἰκόνος, ἐκβλύζεις τοῖς τιμῶσι σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δέχου σεπτὴ Τριάς, πρεσβείας Ἐσφαγμένης, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν πιστῶν ἐκπλήρου, ταχέως τὰ αἴτήματα.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἡχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς Ἐσφαγμένης τὴν ἀγίαν εἰκόνα, Βατοπαιδίου ἡ φιλόθεος Μάνδρα, πλουτοῦσα καταφύγιον εὔρισκει ἀσφαλές, ἐν κινδύνοις πάντοτε, καὶ αὐτὴν προσκυνοῦσα, ἐκβοᾶ τὴν ποίμνην σου, ἀεὶ σκέπε Παρθένε, καὶ τῇ μαχαίρᾳ σῶν ἱκεσιῶν, σφάττε δολίων, ἔχθρῶν τὰ βουλεύματα.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκένραξα, ἴστωμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια δ', δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ὕχος α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Σήμερον φαιδρῶς εὐφραίνεται, ἡ Βατοπαϊδίου, Μάνδρα ἡ περίδοξος, τὴν Δέσποιναν καὶ τροφόν, ἐν ἑορτίοις ὥδαῖς μεγαλύνουσα, καὶ θαῦμα ὑπερφυές, τὸ γεγονός παρ' Αὐτῆς μνημονεύουσα, ὅτε ἀσεβῇ δικαίως, τοῦ φωτὸς ἐστέρησε, τὸν μαχαίρᾳ εἰκόνα, ἐν θυμῷ πλήξαντα ἄχραντον.

Εὔσπλαγχνον Θεὸν κυήσασα, εὔσπλαγχνίας μήτηρ, Θεοτόκε πέφυκας, καὶ πάντων ἀμαρτωλῶν, λιμὴν ἀχείμαστος, μετάνοιαν ἀληθῆ, διαπιστοῦσα ἐν τούτοις ὑπάρχουσαν ἐλπίς τε ἀθωνιτῶν, ὡς ὑπεσχέθης τῷ Πέτρῳ Θεόνυμφε· ἀλλὰ καὶ δικαίως πάλιν, τιμωρεῖς τοὺς πταίοντας, ὡς διάκονον ἄνουν, Ἐσφαγμένη τὸν σὲ πλήξαντα.

ὝΩ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ εἰκὼν τῆς Ἄγνης, αἷμα ζῶν ἐξέρδευσε, δεικνύσα ως ἀληθῶς, ὅτι ἡ χάρις Αὐτῆς μένει πάντοτε, ἐν χρώμασιν ὑλικοῖς, τετυπωμένη τοῖς θείοις μορφώμασιν, καὶ θαύματα ἐνεργεῖ, τοὺς μὲν πιστοὺς ἀγιάζουσα, τοὺς δὲ ἀπιστίᾳ πάλιν, τιμωρεῖ διδάσκουσα, ὅτι ζῇ εἰς αἰῶνας, ως ζωὴν Χριστὸν κυήσασα.

Μὴ ως τὸν Ὁζᾶν Πανάμωμε, ἡμᾶς τιμωρήσῃς, τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου, ἐν πόθῳ πολλῷ ψυχῆς, ἀσπαζομένους καὶ ὕμνοις σε μέλποντας, θαυμάτων σου τὴν πληθύν, ἅπερ ἐκ ταύτης πηγάζεις κηρύττοντας, ἀλλὰ φιλοτέκνως, φάνηθι ὑπέρομαχος, ἐν κινδύνοις τοῦ βίου, καὶ ποικίλαις περιστάσεσι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅχος δ'.

Τὴν ἐκ τῆς θεοτοκίας πλουτοῦσα ἀνεξάντλητον χάριν, ταύτην Πανάμωμε Δέσποινα, διὰ τῶν ἱερῶν εἰκόνων σου μεταδίδως τοῖς πιστοῖς. Ὅς ἀλλος ἥλιος ἐξακτινίζουσα τὰς θείας ἐνεργείας φιλοτέκνως, ἐκάστῳ τῶν δεομένων πιστῶν τὰ πρόσφορα παρέχεις, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀσεβῶς σοι

πελάζοντας, παιδεύεις παραδειγματικῶς. Οὗτω γὰρ καὶ τὸν ἔκφρονα διάκονον, τὸν τῇ μαχαίρᾳ πλήξαντα τὴν πάνσεπτόν σου μορφήν, τυφλὸν αὐθωρεὶ ἀπέδειξας, διδάσκουσα ἡμῖν, ὅτι ἡ χάρις σου ἀνεκφοιτήτως ἐνοικεῖ, τοῖς ἴεροῖς σου μορφώμασι. Διό τοὺς εὐλαβῶς τιμῶντας καὶ ὑμνολογίαις φαιδραῖς καταγεραίροντάς σε, φύλαττε ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ ἔχθροῦ, Ἐσφαγμένη Μῆτερ Ἀειπάρθενε.

Εἶσοδος. Φῶς Ἰλαρόν. **Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.**

Γενέσεως τὸ ἀνάγνωσμα.(Κεφ. 28, 10-17).

Ἐξῆλθεν Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρδόν, καὶ ἀπήντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδυ γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἐθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἵδού κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ οἱ Ἀγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ’ αὐτῆς. Ο δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ’ αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς Ἄβραὰμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ· μὴ φοβοῦ· ἡ γῇ, ἐφ’ ἥς σὺ καθεύδεις ἐπ’ αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὃσεὶ ἄμμος τῆς γῆς καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβα, καὶ βιορρᾶν, καὶ ἐπὶ ἀνατολάς, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἵ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἵδού ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ, διαφυλάσσων σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἐὰν πορευθῆς, καὶ ἐπιστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μή σε ἐγκαταλίπω, ἔως τοῦ ποιῆσαι με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακὼβ ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ καὶ εἶπεν· Ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ἥδειν. Καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· Ως φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος! Οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ’ ἡ οἶκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

**Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. 43, 27 & 44, 1-4).**

Ἐσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὁγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὄλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἣν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρός με· Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι’ αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι’ αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ Ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ’ αὐτὴν τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλὰμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν Ἁγίων τῆς πρὸς βιόρρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἵδού πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. 9, 1-11).

Ἡ σοφία ὡκοδόμησεν ἔαυτῇ οἶκον καὶ ὑπήρεισε στύλους ἐπτά. Ἐσφαξε τὰ ἔαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς ιρατῆρα τὸν ἔαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἔαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἔαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ὡς ἐπὶ ιρατῆρα, λέγουσα· Ὅς ἐστιν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρός με. Καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἴπεν· Ἔλθετε, φάγετε τὸν ἔμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἄφροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακούς, λήψεται ἔαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἔαυτόν· οἱ γὰρ ἔλεγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἔλεγχε κακούς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἔλεγχε σοφὸν καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμήν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνωρίζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καὶ βουλὴ Ἀγίων, σύνεσις· τὸ γὰρ γνῶναι Νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τούτῳ γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ
ψάλλομεν στιχηρὰ ἴδιομελα.
Ὕχος α'.

Ἐύφραίνου καὶ ἀγάλλου καὶ χόρευε ἐν Κυρίῳ, ἥ θεομητοροσκέπαστος Βατοπαιδίου Μάνδρα, ὡς ἐν τοῖς κόλποις σου πρὸς ταῖς ἄλλαις πλουτοῦσα καὶ τὴν εἰκόνα τῆς θαυματουργοῦ Ἐσφαγμένης. Ταύτην τὸ πάλαι δαιμονικῷ θυμῷ κατασχεθείς τις μονάζων μαχαίρᾳ κατέπταισεν, μισθὸν τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ δεξάμενος αὐθωρεί, τὴν στέρησιν τῆς ὁράσεως. Εἰς ἔαυτὸν δὲ ἐλθὼν καὶ μετανόήσας ἐκ καρδίας, εἰς παραδειγματισμὸν αἰώνιον, τὴν αὐθαδῶς κατατολμήσασαν δεξιάν, ἄλυτον μετὰ θάνατον ἄχρι τοῦδε ἔχει. Διό ἡμεῖς οἱ θέλοντες τυχεῖν τῆς προστασίας τῆς Ἀειπαρθένου Μητρός, ἐν θείῳ φόβῳ εὐλαβῶς ταύτῃ προσερχόμεθα, ὡς ἡγιασμένη κιβωτῷ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ὕχος γ'.

Τῇ χρωματικῇ θεολογίᾳ συγκαταβατικῶς ἡμᾶς διδάσκεις Φιλάνθρωπε, τὴν ἀληθῆ σου ἐνανθρώπησιν, καὶ τὴν δι' αὐτῆς θέωσιν τῶν ὄντων. Οὐ γὰρ φάσμασι καὶ τύποις ἡμῶν ἡ σωτηρία γίνεται, ἀλλὰ μυστικῇ ἐνεργείᾳ τῆς Χάριτός σου. Ὁθεν καὶ τῆς Μητρός σου ἡ ἀμόλυντος μορφή, ὡς ζῶσα αἷμα ἐξέβλυσε, μαχαίρᾳ κτυπηθεῖσα, καὶ τὸν παράτολμον διάκονον ἐπαίδευσε, τὰ ἐσκαμμένα κακῶς μὴ ὑπερβαίνειν. Διὸ αἵτούμεθά σου Κύριε, σφάξον τῶν παθῶν ἡμῶν τὰς λυμαντικὰς λεγεῶνας, ταῖς ἰκεσίαις τῆς ἀπαθῶς κυησάσης σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἡχος πλ. α'.

Τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Πατρός, ἐκ τῆς πανάγνου σου γαστρὸς κυήσασα Πανάχραντε, μετὰ Θεὸν θεὸς ἡμῖν δέδειξαι. Ὅθεν ὡς παρόρθησίαν ἀκαταίσχυντον ἔχουσα, πάντα ἰσχύεις, τὰς φιλανθρώπους χεῖράς σου, ὑπὲρ ἡμῶν Αὐτῷ μητρικῶς ἔκτείνουσα. Διὸ ἀεὶ προσδεχομένη τὰς προσφερομένας σοι δεήσεις, φύλαττε ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ εἰλικρινεῖ, σφάττουσα ἀοράτως, τὴν πολυκέφαλον ὕδραν τῶν ψυχοφθόρων παθῶν, ὅπως πανευγνωμόνως προσκυνῶμεν, τὴν θαυματουργὸν σου εἰκόνα, Ἐσφαγμένη Παναμώμητε, καὶ μελιτρόπως ἀνυμνῶμεν τὰ μεγαλεῖά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρὰ προσόμοια. Ἡχος πλ.α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν εὐλαβῶν μοναστῶν, κατὰ παθῶν ἡ θεαμφίστομος μάχαιρα, τοῦ βίου τῆς παρθενίας, ἡ κραταιὰ ἀγωγή, φόβου δὲ ἀγίου εἰσηγήτοια· διάκονον ἔκφρονα, ἡ παιδεύσασα Δέσποινα, τὸν τὴν μορφήν σου, τὴν πανάμωμον πλήξαντα, καὶ τὴν ὄρασιν, παρευθὺς ἀπωλέσαντα. Χαίροις ἡ Βατοπαίδιον, παλάτιον ἔχουσα, περικλεής Ἐσφαγμένη, ὅπερ φυλάττοις ἀλώβητον, μανίας δαιμόνων, τούτων φθόνον καὶ μανίαν, ταχέως σφάττουσα.

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου, ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Χαίροις ἡ Θεὸν Λόγον Άγνη, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ὕσπερ βρέφος βαστάσασα, καὶ τοῦτον ἔκθρεψαμένη, ἐκ τῶν σεπτῶν σου μαζῶν, καὶ λαβοῦσα χάριν ἀνεξάντλητον. Πιστοὺς γὰρ ἔκάστοτε, τοὺς προσφεύγοντας Δέσποινα, σῇ θείᾳ σκέπῃ, ἐκ δεινοῦ πολεμήτορος, σώζεις τάχιστα, καὶ φυλάττεις ἀπήμονας· ὅθεν μορφὴν ἀγίαν σου, τιμῶντας Πανάχραντε, τὴν Ἐσφαγμένην ἐκ πόθου, πνευματικῶς υἱοθέτησον, διδοῦσα πλουσίως, χαρισμάτων Παρακλήτου, δῶρα ὑπέρτιμα.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Χαίροις χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, βίου παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος Δέσποινα, ἡ θύρα τῆς μετανοίας, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, Μήτηρ Παναγία, θρόνε ἔμψυχε. Ἀκτῖνας χαρίτων σου, σαῖς μορφαῖς διανείμασα, μεθ' ὅν τιμῶμεν, τὴν ὡς πλοῦτον ἀέναον, Βατοπαίδιον, Ἐσφαγμένην πεπλούτηκεν· ἦν καταπροσκυνοῦντές σου, δεόμεθα Πάναγνε, πάθους θυμοῦ τὴν βαθεῖαν, δίζαν εὐχαῖς σου ἐκρίζωσον, καὶ οἴκους εἰρήνης, τοῦ Κυρίου δεῖξον πάντας, τοὺς σὲ γεραίροντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἡχος πλ.δ'

"Ἐχει μὲν ἔκασταχοῦ ἡ Ἐκκλησία σεπτὰς εἰκόνας, τῆς μορφῆς σου Θεονύμφευτε. "Ἐχει δὲ καὶ ἡ Μεγίστη μάνδρα τοῦ Βατοπαιδίου, τὴν

έπτάδα τῶν Ἱερῶν σου καὶ θαυματουργικῶν ἀπεικονίσεων. Ὁν τῆς κεκλημένης Ἐσφαγμένη ποιοῦντες σήμερον τὴν πάνσεπτον ἔօρτήν, ἀνυμνοῦμεν τὰ μεγαλεῖά σου, δι’ ὧν ὁ Υἱός σου φιλοστόργως σε ὑπερετίμησεν. Καὶ ἀναμιμησκόμενοι τὴν τύφλωσιν τοῦ ἀσεβήσαντος διακόνου, τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἐπιζητοῦμεν, τοῦ φωτομόρφου προσώπου τοῦ γλυκυτάτου Κυρίου. Ὁν μὴ παύσῃ ἐξαιτουμένη Μῆτερ ἀνύμφευτε, ὑπὲρ τῶν ταπεινῶν ὑμνολόγων σου.

΄Απολυτίκιον. Ὁ Χος δ. Ο ύψωθείς.

Τῆς Ἐσφαγμένης τὴν ἀγίαν εἰκόνα, Βατοπαιδίου ἡ φιλόθεος Μάνδρα, πλουτοῦσα καταφύγιον εὑρίσκει ἀσφαλές, ἐν κινδύνοις πάντοτε, καὶ αὐτὴν προσκυνοῦσα, ἐκβιοῦ τὴν ποίμνην σου, ἀεὶ σκέπε Παρθένε, καὶ τῇ μαχαίρᾳ σῶν ἴκεσιῶν, σφάττε δολίων, ἔχθρῶν τὰ βουλεύματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὁ Χος δ. Ταχὺ προκατάλαβε..

Μορφὴν καθιορῶντές σου ὡς Ἐσφαγμένη κλεινή, τὴν αἷμα ἐκβλύσασαν, ὅτε ἐκ φθόνου ἔχθροῦ, δεινῶς τετραυμάτισται, πόθῳ παρακαλοῦμεν, ἴκετεύειν Δεσπότην, ὅπως παθῶν κακίστων, κατασφάξῃ τὸ στίφος, καὶ πάντας ἀξιώσῃ Ἀγνή, βίου τοῦ κρείττονος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ὁ Χος δ. Κατεπλάγη Ιωσήφ.

Ἄποπνέει μυστικῶς, ὑπεροκισμίους δωρεάς, Ἐσφαγμένη σὴ εἰκών, ἦν Βατοπαίδιον πλουτεῖ, ἐξ ἣς ὡς ζώσης ἐξῆλθεν αἷμα, εἰς θαυμασμὸν τῶν ὁρῶντων σε, ὅτε ἀσεβῶς, μαχαίρᾳ ἐπληξεν, ταύτην μοναχός, θυμῷ κινούμενος, διπλᾶ λαβὼν ἐπίχειρα ἀναιδείας, τὴν τῆς ὁράσεως στέρησιν, καὶ μετὰ θνητιν, χειρὸς βεβήλου, τὸ ἀδιάλυτον Δέσποινα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ὅχος γ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θαῦμα μέγα τετέλεσται ἀληθῶς, εἰς ὑπόμνησιν Μῆτερ διηνεκῆ, πῶς δεῖ τὰς εἰκόνας σου, προσκυνεῖν τε καὶ σέβεσθαι, ὅτε ὁ μονάξων, τοῦ βλέπειν ἐστέρηται, πλήξας τῇ μαχαίρᾳ, τὸ σὸν πάναγνον πρόσωπον. Ὁθεν μετανοίᾳ, καὶ δακρύων πληθὺ, συγχώρησιν εἴληφε πλὴν ἡ χεὶρ ἡ τολμήσασα, μετὰ θάνατον ἄλυτος, δρᾶται ἔως ἀρτί ἡμῖν, προσκυνεῖν σε διδάσκουσα, Ἐσφαγμένη ἐν φόβῳ, ὡς πρέπει σοι Ἀχραντε.

Δόξα. Καὶ νῦν.Τὸ αὐτό·

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' Ὅχου. Ἐκ νεότητός μου.

Προκείμενον. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾶ.

Στίχος. Ἄκουσον θύγατερ καὶ ἵδε, καὶ κλῖνον τὸ οὗς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Πᾶσα Πνοή.

Τὸ Εὐαγγέλιον (Λουκ. κεφ. α' 39-49, & 56)

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ...

Ο Ν' Ψαλμός. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός....

Δόξα.

Ταῖς τῆς Ἐσφαγμένης, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ τὸ παρόν ἴδιόμελον. Ὅχος πλ.β'.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὴν παναγίαν σου εἰκόνα σεμνὴ Ἐσφαγμένη, τὴν τοῖς πιστοῖς ἱάματα ἐκβλύζουσαν, ἐν φόβῳ καὶ χαρῷ ὡς ζῶσαν προσκυνοῦντες, ὀπὸ ψυχῆς παρακαλοῦμέν σε· σφάξον ἀοράτως τῶν παθῶν ἡμῶν τὴν παράνομον πληθύν, καὶ δεῖξον ἅπαντας οἴκους τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, καὶ εἰκόνας ἀληθεῖς τοῦ γλυκυτάτου σου Υἱοῦ, ὅπως σε διηνεκῶς μεγαλύνωμεν.

‘Ο Κανών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
“Σφάξον πάθη δύστηνα ἄπαντα, Ἐσφαγμένη. Ἀ(θανάσιος)”.

΄Ωδὴ α'. Ἡχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Στρατείαν παράνομον, παθῶν κατάσφαξον Δέσποινα, καὶ νοῦν μου
ἐκκάθαρον, ἐσκοτισμένον δεινῶς, ὅπως μέλψω σου, τὸ πλῆθος
Ἐσφαγμένη, θαυμάτων καὶ χάριτας, θείας εἰκόνος σου.

Φθονῶν ὁ ἀντίδικος, τὰ θαυμαστὰ μεγαλεῖά σου, θυμώδη διάκονον,
καθυπεκίνησε, τὴν πανάμωμον, καὶ πάναγνον μορφήν σου, μαχαίρᾳ
Θεόνυμφε, πλῆξαι τὸν ἄθλιον.

Αίματων σου μέτοχος, ὁ Λόγος Κόρη γενόμενος, τὴν σάρκα ἐθέωσε,
σοῦ τὴν ὑπέραγνον, καὶ μετέδωκε, τὴν χάριν σαῖς εἰκόσιν, ἃς
κατασπαζόμεθα, ὡς ζῶσας δοῦλοί σου.

Ξενίζει ἡ ἔκβλυσις, ἐκ παρειᾶς σου τοῦ αἵματος, δεικνῦσα
τρανότατα, ὅτι ἡ χάρις σου, Ἐσφαγμένη μου, οἰκεῖ ἀνεκφοιτήτως, ἐν θείᾳ
εἰκόνι σου, πάντας στηρίζουσα.

΄Ωδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

‘Ο νοῦς μου τετύφλωται ὁ τάλας, ἐσκότισται καὶ ὁ λογισμός, ὡς
Μῆτερ Ἐσφαγμένη μου, καὶ πλοίῳ καθωμοίωμαι, ἐν ζόφῳ τυραννούμενος,
φωτὶ ἐλπίζων ἀγάπης σου.

Νικώμενος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ μου, εἰκόνας προσβάλλω ἀναιδῶς, τῶν
ἀδελφῶν ὁ ἄθλιος, διὸ καθικετεύω σε, ὡς Ἐσφαγμένη πράϋνον,
δαιμονιώδη κινήματα.

Παθῶν τὰ ἀντάξια ὡν ἔδρα, ὁ πάντολμος Μῆτερ κατὰ σοῦ,
εὐλάβειαν κατέμαθεν, ἦν χρὴ κατέχειν ἄπαντας, τοὺς ψηλαφῶντας ἄγια,
καὶ συνηθείᾳ δουλεύοντας.

΄Αλύτους χειρὸς συνδέσμους ἔσχεν, εἰς δεῖγμα ὀργῆς σου φοβερᾶς,
εὶς καὶ μεμετανόηκεν, ὁ δράσας κατ’ εἰκόνος σου, οὗ Ἐσφαγμένη φύγοιμεν,
τὴν τιμωρίαν πρεσβείας σου.

Κάθισμα. Ὁ Χος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν ὠραιότητα, θείας εἰκόνος σου, τίς διηγήσεται, ὡς Ἐσφαγμένη μου, δι' ἣς ἀεὶ σκέπεις Μονήν, μεγίστην Βατοπαιδίου καὶ ὑμνοῖς χαίρουσα, εὐγνωμόνως γεραίρει σε, χάριν αἰτουμένη σου, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, προσβείας σου σεπταῖς πρὸς Δεσπότην, Ὅν περ ὡς βρέφος ἐτιθήνησας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ὦ δὴ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Θάμβος περιέσχε τοὺς μοναστάς, θαῦμα κατιδόντας εἰκόνος σου, ὡς Ἐσφαγμένη, καὶ διάκονον δεινῶς, ἐν γῇ ἀποτυφλώτοντα, ἀσεβοῦς τολμήματος ἔνεκεν.

”Ηνυσα τὸν βίον μου ἀμελῶς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα κατέλιπον, ἀκανθηφόρον, δὲν δὲ Δεσπότης ὁ καλός, δέδωκεν Ἐσφαγμένη μου, καὶ νῦν Αὔτῷ πᾶς ὁ φθήσομαι;

Δός μοι μετανοίας ἐπιστροφήν, δός μοι κατανύξεως δάκρυα, δὸς τοῦ Υἱοῦ σου, τὸ παμπόθητόν μοι φῶς, ὡς Ἐσφαγμένη ὅπως σε, ἀνυμνοιογῶ ὁ πανάθλιος.

”Υπερηφανείας τῷ λογισμῷ, ὡς ζυγῷ βαρεῖ καταβάλλομαι, καὶ κατασφάττω, Ἐσφαγμένη ἐμαυτόν, διὸ πρὸ τῆς εἰκόνος σου, θείαν ἔξαιτοῦμαι ταπείνωσιν.

Ὦ δὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Σφαγὴν τῆς εἰκόνος σου, μὴ φέρων ὁ Ὅπεργαθος, καὶ Δικαιοκρίτης Ἰησοῦς μου, τὸν δράστην ταύτης, εὐθὺς ἐτύφλωσε, σὴν μεγαλειότητα δεικνύς, καὶ διδάσκων ἄπασι, πᾶς ἐν φόβῳ ἐγγίζειν σε.

Ταράττει διάνοιαν, ψυχῆς ἀνυπομόνητον, καὶ κατασκοτίζει πᾶσαν πρᾶξιν, ὡς διακόνου, μαχαίρᾳ πλήξαντος, σοῦ πανασεβῶς τὴν παρειάν, Ἐσφαγμένη πάντιμε, δὲς δεινῶς τετιμώρηται.

”Ηγίασεν ”Αχραντε, ὑπὲρ τὴν φύσιν ἄπασαν, Σὲ ὁ σαρκωθεὶς ἐκ Σοῦ ἀτρέπτως, διὸ παρέσχε, Σοὶ τὸ ἴσοτιμον, πᾶσι τοῖς τιμῶσιν εὐλαβῶς, τὰς σεπτὰς εἰκόνας Σου, δωρεὰς χαριζόμενος.

Νοσοῦντα τὴν ὄρασιν, ψυχῆς ὡ̄ Ἐσφαγμένη μου, καὶ προσπίπτοντά σου τῇ εἰκόνι, λέγε τό, θέλω, εὐθὺς ἀνάβλεψον, καὶ κατακολούθησον Χριστῷ, τῷ φωτὶ τῷ φαίνοντι, τὰς αὐγὰς τῆς θεώσεως.

‘Ωδὴ ζ’. Τὴν θείαν ταύτην.

‘Αγίασόν μου τὴν αἴσθησιν, ψυχῆς ὡ̄ Ἐσφαγμένη σῇ χάριτι, ἐγκαθιστῶσά μοι, χάριν πλουσίως τοῦ Πνεύματος, ὅπως ἀσπάζωμαι σου, θείαν ἐμφέρειαν.

‘Αγαλλομένη ἡ ποίμνη σου, τελεῖ Παρθενομῆτορ τὴν μνήμην σου, καθικετεύουσα· τοὺς ἀοράτως κυκλοῦντάς με, κατάσφαξον εὐχαῖς σου, ὡ̄ Ἐσφαγμένη μου.

Παράσχου Κόρη τὴν χάριν σου, τοῖς ὕδε ἀσκουμένοις τεκνίοις σου, καταγλυκαίνουσα, ὡ̄ Ἐσφαγμένη Μητρόθεε, πικρίαν ἀντιδίκου, σεπτῇ εἰκόνι σου.

‘Αδὰμ δορὰν τὴν ἐκ πτώσεως, ποθοῦντες ἀποδύσασθαι Δέσποινα, σὲ ἴκετεύομεν, μαχαίρᾳ θείας πρεσβείας σου, ὃς ἵατρὸς ἀρίστη, σὺ ταύτην ἔκδαρε.

Κοντάκιον. Ὁχος δ’. Ἐπεφάνης σήμερον.

‘Η ἀγία Μάνδρα σου Βατοπαιδίου,
εὐλαβῶς γεραίρουσα,
σὲ μεγαλύνει θαυμαστῶς,
ὡ̄ Ἐσφαγμένη κραυγάζουσα·
Χαῖρε Παρθένε,
τῶν τέκνων σου καύχημα.

‘Ο Οἶκος.

Θυμῷ ἀλόγῳ κινηθείς,
τὴν τῆς Πανάγνου ὄψιν
διὰ μαχαίρας πλήξας,
διάκονος αὐθάδης,
φῶς ὀφθαλμῶν ἐστέρηται
μισθὸν λαβὼν τῆς ἀσεβείας
καὶ διηνεκῶς διδάσκων ἥμīν
τὴν ὁφειλομένην πρὸς Θεόν,
καὶ τοῖς θείοις εὐλάβειαν·

ὅμιματωθεὶς δὲ πάλιν διὰ τῆς μετανοίας
τὴν διαπράξασαν χεῖρα
ἄλυτον ἔχει ὁρωμένην, φεῦ! ἔως τοῦ νῦν.
Ἄλλ' ἡμεῖς τὴν Παρθένον ὑμνολογοῦντες,-
καὶ σκέπτην ἔχοντες ἀήπτητον
εὐλαβῶς αὐτῇ ἀνακράζομεν·
Χαῖρε Παρθένε,
τῶν τέκνων σου καύχημα.

Συναξάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Σεπτεμβρίῳ καδ’ ἐօρτάζομεν τὸ παράδοξον καὶ
ὑπερφυὲς θαῦμα τὸ γενόμενον πάλαι ὑπὸ τῆς Κυρίας καὶ Δεσποίνης
ἡμῶν Θεοτόκου, διὰ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος Αὔτης τῆς
Ἐσφαγμένης, ἐν τῇ καθ’ ἡμᾶς Ιερᾶ Μετανοίᾳ, ὅτε τὸν τῇ μαχαίρᾳ
αὐθαδῶς πλήξαντα ταύτην διάκονον εὐθὺς τυφλὸν ἀπέδειξε καὶ εἶτα
πάλιν μετανόησαντι τὸ βλέπειν ἔχαρισατο.

Στίχοι

Θυμοῦ αὐθάδους ἀπάλλαξον σὰ τέκνα,
὾Ω Ἐσφαγμένη, τιμῶντα σὴν εἰκόνα.
Πλῆξεν θυμῷ μονάζων ἐμφέρειαν Θεομητορικήν.

καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ

Ταῖς τῆς Παναχράντου σου Μητρὸς τῆς Ἐσφαγμένης καὶ πάντων τῶν
Άγιων σου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
Ἀμήν.

΄Ωδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Νίκας δώρησαι, σῆ ποίμνῃ Ἐσφαγμένη μου, κατὰ τοῦ δράκοντος,
οὐ παύεται γὰρ σφοδρῶς, ταράττειν τὰ ὄδατα ὡς ἀνειρήνευτος, καὶ
ἀξίωσον, ἐν δόμονοίᾳ Δέσποινα, κεφαλὰς αὐτοῦ συντρίβειν.

Τετραυμάτισμαι, ἐξ ἀμελείας Δέσποινα, καὶ κεῖμαι ἄχρηστος,
ἐλπίδος ἐξαπορῶν· διὸ τὴν εἰκόνα σου, πόθῳ ἀσπάζομαι, τὴν ὑγίειαν μου,
ἐπιζητῶν τὴν ἀπτωτὸν, ὥς Κυρία Ἐσφαγμένη.

΄Ακατάληπτος, ὑπάρχει ἡ ἀγάπη σου, Θεογεννήτρια, πρὸς γένος τὸ
τῶν βροτῶν, καὶ γὰρ ἀντὶ μάστιγος, χεῖρας ὑψοῖς πρὸς Θεόν, ὅπως
γένηται, ἵλεως τοῖς σὲ πταίουσιν, ὥς Κυρία Ἐσφαγμένη.

Ἐλυτρώσατο, ἡμᾶς τοῦ κόσμου Δέσποινα, ἡ προστασία σου, καὶ ἥγαγε θαυμαστῶς, εἰς Ὀρος τοῦ Ἀθωνος, μετὰ ἀγγέλων οἰκεῖν· ὅθεν τήρησον, ἡμᾶς πληγῶν τοῦ ὄφεως, ἀσινεῖς ὥς Ἐσφαγμένη.

΄Ωδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Σύ μου τὴν ἀμβλυωπίαν, θεράπευσον ἡ τέξασα τὸν ἥλιον, καὶ τὸ φῶς μοι χάρισαι, τὸ τῆς διακρίσεως, ἵνα ὥς Ἐσφαγμένη μου, ἵδω τὸν Κύριον, Ὅν βλέπουσιν, Ἄγιων τὰ πλήθη, καὶ ὑπερψυχοῦσιν χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων.

Φύλαττε τὴν Μάνδραν σου Παρθένε, τὴν ἔχουσαν πάντιμον εἰκόνα σου, ἐξ ἣς βρύει νάματα, τοῦ Ἄγίου Πνεύματος, καὶ τὰς καρδίας στίλβωσον, ταῖς ἰκεσίαις σου, ὡς κάτοπτρα, φωτὸς τοῦ ἀκτίστου, οὗ ἀξιωθεῖεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄχραντε Παρθένε Ἐσφαγμένη, γενοῦ Ἀβραὰμ μαχαίρᾳ σφάττουσα, ἐκ τῆς ἀμαρτίας με, ἵνα τὴν ἀνάστασιν, ψυχῆς ἵδω Πανύμνητε, τῆς θεοπλάστου μου, καὶ θείου Παραδείσου μετάσχω, σὺν χοροῖς Ἄγιων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γένος μοναζόντων σὲ δοξάζει, τὴν τέξασαν Μῆτερ τὸν Θεάνθρωπον, δι' Ὅν κατειλήφαμεν, Ὅρος τὸ τοῦ Ἀθωνος, καὶ τὸν σταυρὸν βαστάζοντες τὸν τῆς ἀσκήσεως, ἐλπίζομεν, Ἄγνη Ἐσφαγμένη, ὅπως εἰσαγάγῃ, ἡμᾶς εἰς Βασιλείαν.

΄Ωδὴ θ'. Άπας γηγενής.

Μένοις μεθ' ἡμῶν, τῶν τέκνων σου Δέσποινα, ἐξομαλίζουσα, βίον τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὰς ἴγνύας ποδῶν στηρίζουσα, ἵνα καλῶς βαδίζοντες, ὁδὸν θεώσεως, Παραδείσου, τοῦ τερπνοῦ γενώμεθα, οἰκισταὶ Ἐσφαγμένη πρεσβείαις σου.

Ἐρωτα ἀγνόν, ψυχαῖς ἡμῶν ἔμβαλε πρὸς Σὲ Ὅπέραγνε, καὶ σὸν θεῖον Ὅνομα, ταῖς διανοίας καλῶς προσήλωσον, ἵνα ἀκαταπαύστως Σε ἐπικαλούμενοι, θείας μοίρας, ἀξιωθησώμεθα, Ἐσφαγμένη ἐν ὕρα τῆς κρίσεως.

Νίκησον θυμόν, δυσήνιον Δέσποινα τὸν παθοκλήτορα, ὡς δεινῶς νενίκηται, ὁ σοῦ μαχαίρᾳ πλήξας τὸ πρόσωπον, καὶ εὐλαβείας δώρησαι χάριν ἀσύλητον, τοῖς σὲ πόθῳ, Ἐσφαγμένη σέβουσι, καὶ αἴτοῦσι τὴν θείαν πρεσβείαν σου.

”Ηπηται σαφῶς, ἡ δικαιοσύνη σου τῇ ἀγαθότητι, θεία Ἐσφαγμένη μου, διὸ συγγνώμην παρέχεις ἅπασι, τοῖς μετανοίᾳ πίπτουσι πρὸ τῆς εἰκόνος σου, καὶ δακρύων, ὁχετοὺς ἐκχέουσι, τῶν σφαλμάτων λαμβάνοντες ἄφεσιν.

Εξαποστειλάριον.

”**Ηχος β'.** Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὸν σὲ μαχαίρᾳ πλήξαντα, αὐθαδῶς Ἐσφαγμένη, διάκονον ἐπαίδευσας, τῇ στερήσει τοῦ βλέπειν, καὶ ἀσεβήσασαν χεῖρα, ἀλυτον ἔως ἄρτι, βλέπομεν διδασκόμενοι, εὐλαβείᾳ εἰκόνας, τὰς Ἱεράς, καὶ πανσέπτους Ἀχραντε προσκυνεῖν σου, δοξάζοντες τὸν Κύριον, τὸν ἐκ σου γεννηθέντα.

ἔτερον, ὅμοιον

Ἄξιωθεῖσα Δέσποινα, Μήτηρ Λόγου γενέσθαι, μεγίστην χάριν εἴληφας, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἦν σῇ Μονῇ διαχέεις, ταῖς σεπταῖς σου εἰκόσιν, ἀς προσκυνοῦντες ὑμνοῖς σε, Κόρη δοξολογοῦμεν, τὸν σὸν Υἱόν, “Ον καθικετεύουσα μὴ ἐλλίπης, ὅπως τῇ θείᾳ χάριτι, καὶ ἡμᾶς ἀγιάσῃ.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ιστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

”**Ηχος πλ.δ'.** ”Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε κλεινὸν Βατοπαίδιον, ὡς νοητὸς οὐρανός, τῆς Ἄγνης Θεομήτορος, ἔχεις γὰρ ἐπτάριθμα, καὶ σεπτὰ εἰκονίσματα, τὴν θείαν χάριν, πᾶσιν ἐκβλύζοντα, καὶ ἀοράτως καθαγιάζοντα, καὶ πρὸς ἀγάπησιν, τοῦ Δεσπότου ἅπαντας θεοπρεπῶς, ἡμᾶς παραπέμποντα, τοὺς ἀνυμνοῦντας Αὐτήν.

”Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὅτε θυμῷ νικηθείς, μοναστής τάλας ἐπληξε, σὴν εἰκόνα Δέσποινα, αἷμα αὔτη ἐξέρδευσε, καὶ ἀποδοῦσα πικρὰ ἐπίχειρα, τοῦτον δικαιώσ, φωτὸς ἐστέρησεν, τὴν δὲ τολμήσασαν, χεῖρα Ἐσφαγμένη μου, ἔως τοῦ νῦν, ἀλυτον ἐτήρησεν, παιδαγωγοῦσαν ἡμᾶς.

Σωματικῶς ζῶσαν Δέσποινα, ἡ τῆς ὁμιφαίας πληγή, Συμεὼν ὕσπερ εἴρηκε, μητρικὴν καρδίαν σου, ἀλγεινῶς διεπέρασε, τὴν δὲ μορφήν σου, μάχαιρα ἔνυξεν, διακονοῦντος, φθόνῳ τοῦ δράκοντος, ἡμῖν διδάσκουσα, τοῦ θυμοῦ ἐγκράτειαν, τοῦ φονικοῦ, οὕπερ Ἐσφαγμένη μου, εὐχαῖς σου λύτρωσαι.

”Ως οἱ Πατέρες διδάσκουσιν, ἡ τῆς εἰκόνος τιμή, εἰς πρωτότυπον φέρεται, καὶ τὸν ἀσπαζόμενον, ἐμπιμπλᾶ θείας χάριτος. Ταύτη τῇ πίστει

ήμετς ἔπόμενοι, τῆς Θεοτόκου τοῖς εἰκονίσμασι, φόβῳ προσπίπτομεν, καὶ πληθὺν λαμβάνομεν ἐνεργειῶν, καθαγιαζόμενοι, ἀκτίστῳ χάριτι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἡχος ὁ αὐτός.

‘Ως ἑπτάκυλος οὐρανός, ἡ Ιερὰ Μάνδρα τοῦ Βατοπαιδίου, τὴν νοητὴν Πλειάδα τῆς Θεομητορικῆς μορφῆς ἐν ἴσαριθμοις εἰκόσι κατέχουσα, σήμερον εὐφραίνεται, τὴν τῆς Ἐσφαγμένης ὑπερφυῆς θαυματουργίαν ἀναμιμνησκούμενη. Ἡμεῖς δὲ οἱ συνεορτάζοντες πρὸς ταύτην ἀνακράζομεν τῶν ἀκαθάρτων παθῶν τὴν πληθὺν κατάσφαξον Θεομῆτορ, τῇ ιερᾷ μαχαίρᾳ τῶν ἀγίων σου ἰκεσιῶν, καὶ καταξίωσον πάντας τιμῆν τὴν παναγίαν σου Μορφήν, καὶ ταύτην κατιδεῖν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐν τῇ φωτοπλούτῳ Βασιλείᾳ τοῦ γλυκυτάτου σου Υἱοῦ.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυτις.

Εἰς τὴν Θείαν Λειτουργίαν. Τὰ Τυπικὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος αἱ φόδαι γ'
καὶ ζ'. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, ζήτει τὰ τῆς Κοιμήσεως.
(ιε' Αὔγούστου)

Κοινωνικόν. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου
ἐπικαλέσομαι. Ἄλληλούϊα.

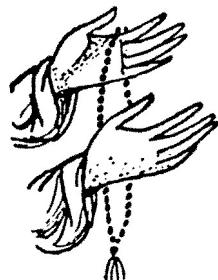
Μεγαλυνάρια.

Σφάξον τῶν παθῶν μου δεινοὺς ἔχθρούς, θεία Ἐσφαγμένη,
ἴκετεύουσα τὸν Χριστόν, ὅπως ἐκκαθάρῃ, τῆς δυσωδίας τούτων, καὶ
μέτοχόν με δείξῃ, τῆς Ἀνω Πόλεως.

Φύλαττε καὶ σκέπε τὴν ιεράν, τοῦ Βατοπαιδίου, Μάνδραν πάσης
ἐπιβουλῆς, τοῦ ἀντικειμένου, Πάναγνε Ἐσφαγμένη, καὶ τοὺς
ἐνασκουμένους, ταύτης χαρίτωσον.

Δίστιχον.

Παθῶν τὴν ὕδραν, Ἐσφαγμένη μου, σφάττε,
Ἀγίου Πνεύματος διδοῦσα τὴν χάριν.

Συνετέθη, σὺν Θεῷ ἀγίῳ, ἡ παροῦσα ἀκολουθία ἐν τῇ Ιερᾷ Μονῇ
Σίμωνος Πέτρας Ἀγίου Ὁρούς Ἀθω, τῇ 12. 10. 2010.